SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 310/2021-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [redacted], [redacted], Staré [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], všetci [redacted], zastúpených Mgr. Evou Braxatorisovou, advokátkou, Trenčianska 17, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Sžk 45/2019 z 10. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.
Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. decembra 2020 domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 Sžk 45/2019 z 10. septembra 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Napadnutý rozsudok navrhujú zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať im náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že mestská časť Bratislava-Staré mesto ako príslušný stavebný úrad (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) vydala 26. júna 2017 územné rozhodnutie č. 2173/28162/2017-STA/UR-GAL (ďalej len „rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu“), ktorým rozhodla o umiestnení stavby č. 1420 „Prístavba a nadstavba bloku B, prístavba bloku C Onkologického ústavu Sv. Alžbety Heydukova ulica Bratislava“. Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky (ďalej len „žalovaný“) ako príslušný odvolací orgán na základe odvolania sťažovateľov rozhodnutím č. OU-BA-OVBP2-2017/83533/KVJ z 20. septembra 2017

(ďalej len „rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu“) potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu.

3. Sťažovatelia proti rozhodnutiu druhostupňového správneho orgánu podali 12. decembra 2017 žalobu, ktorou sa domáhali jeho zrušenia, ako aj zrušenia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 5 S 244/2017-66 z 5. marca 2019 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) žalobu sťažovateľov zamietol a žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania. Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší súd napadnutým rozsudkom zamietol.

II.
Argumentácia sťažovateľov

4. Proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu podali sťažovatelia túto ústavnú sťažnosť argumentujúc, že:

a) postup a napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sú arbitrárne a popierajúce základný zmysel práva na spravodlivý proces, keďže najvyšší súd sa vôbec nevyjadril k ich podstatným sťažnostným námietkam, na ktoré podrobne poukazujú v ústavnej sťažnosti a na ktoré bol najvyšší súd povinný poskytnúť jasné a zrozumiteľné odpovede;

b) odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje len *„generické formulácie o súlade so všetkými kritériami rozhodovania podľa § 39a stavebného zákona“* a prieskumu podľa § 27 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), pričom svoje tvrdenia najvyšší súd neopiera o žiaden relevantný obsah spisu;

c) počas správneho konania, ako aj v správnom súdnom konaní tvrdili, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu je nezákonné preto, že nebolo vydané orgánom príslušným na prejednanie veci. Argumentovali tým, že kumulácia účastníka konania a orgánu, ktorý vo veci rozhoduje, je neprípustná. Správne orgány tieto výhrady posúdili nesprávne ako námietku zaujatosti, pričom v rámci súdneho prieskumu sa krajský súd a následne ani najvyšší súd s týmto argumentom relevantne nevysporiadali. V tomto kontexte poukázali na primeranú aplikáciu § 119 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov [ďalej len „stavebný zákon“], pričom tento výklad opreli aj o rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 459/2009 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23 S 74/2014. Zároveň poukázali aj na konflikt záujmov, v ktorom sa prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní nachádzal. Najvyšší súd podstatu týchto ich námietok preformuloval, zredukoval, na ich obsah neodpovedal a nereagoval ani na nimi citovanú judikatúru;

d) pokiaľ najvyšší súd odkazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, i keď v kasačnej sťažnosti, poukazovali na to, že odpoveď krajského súdu je nedostatočná, a preto arbitrárna, bez toho, aby na sťažnostné námietky akokoľvek reagoval, zaťažil vlastné konanie vadou nepreskúmateľnosti a nedostatočného odôvodnenia, ktorej dôsledkom je porušenie práva na spravodlivý proces.

III.
Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bola zamietnutá kasačná sťažnosť sťažovateľov.

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

6. V preskúmavanej veci najvyšší súd podľa § 461 SSP zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľov proti rozsudku krajského súdu ako nedôvodnú.

7. Ústavný súd považuje v rámci formulovania všeobecných východísk, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľov za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

8. Vzhľadom na to, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu bol vydaný v rámci správneho súdnictva, ústavný súd akcentuje potrebu zohľadňovať jeho špecifiká. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách a len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý zásadne posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 48/2019).

9. V prvom rade ústavný súd k námietke sťažovateľov o tom, že najvyšší súd sa vôbec nevyjadril k viacerým ich podstatným sťažnostným námietkam, konštatuje, že túto námietku považuje za zjavne neopodstatnenú. Konkrétne sťažovatelia namietajú, že nebolo zohľadnené ich právo na zachovanie pohody bývania v zmysle § 4 ods. 2 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie (ďalej len „vyhláška“), a to z viacerých dôvodov. Jednak tvrdili, že k zhoršeniu kvality bývania došlo pre zníženú úroveň preslnenia a presvetlenia, ako aj pre zrušenie odstupu stavby od ich bytov a pre rozpor vydaného rozhodnutia so všeobecnými požiadavkami na výstavbu aj podľa § 52 ods. 1 vyhlášky, ale namietali aj to, že jediným parametrom kvality bývania nie je len svetlo a hluk z technologických zariadení, ale aj bezprostredná blízkosť trpiacich ľudí, priblíženie a zhustenie dopravy a hluk z nej, riziko

blízkosti nebezpečnej prevádzky a radiačného žiarenia. S uvedenými skutočnosťami sa podľa ich názoru nevysporiadali ani správne orgány, ale ani krajský súd a najvyšší súd.

10. Po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý ústavný súd posudzoval aj v spojení s rozsudkom krajského súdu, ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd, s ktorého záverom sa najvyšší súd plne stotožnil, zrozumiteľne objasnil, že z administratívneho spisu považoval za preukázané, že prvostupňový správny orgán mal všetky podklady k tomu, aby mohol vydať rozhodnutie o umiestnení stavby. Na tomto mieste ústavný súd zdôrazňuje, že úlohou správneho súdu nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí (opatrení). Konkrétne toto zisťovanie znamená, či orgány verejnej správy pri riešení otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Podstatou dokazovania v správnom súdnictve je tiež overenie, či orgánom verejnej správy zistený a ustálený skutkový stav v administratívnom konaní bol dostatočným podkladom na vydanie rozhodnutia. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu (bod 27, pozn.) vyplýva, že zo stanovísk dotknutých orgánov bolo zistené, že ani rozšírenie už existujúceho objektu neohrozuje zdravie obyvateľov a nezhoršuje kvalitu ich bývania. Krajský súd sa vysporiadal aj s námietkami sťažovateľov o nerešpektovaní svetlo-technických požiadaviek v kontexte nimi predloženého oponentského svetlo-technického posudku a uviedol, prečo tieto námietky považuje za neopodstatnené (bod 29, pozn.).

11. Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že § 4 ods. 2 vyhlášky explicitne neustanovuje, aké všetky okolnosti je potrebné v konaní o umiestnení stavby posudzovať v kontexte práva na zachovanie pohody bývania. Možno teda prisvedčiť sťažovateľom, že sú to aj všetky nimi uvádzané skutočnosti, ktoré majú nepochybne vplyv na zachovanie tohto ich práva. Uvedenú skutočnosť je však potrebné posudzovať v spojení s konkrétnymi okolnosťami prípadu a je potrebné zdôrazniť, že úlohou správnych súdov nebolo nanovo prehodnocovať záväzné stanoviská dotknutých orgánov, ktoré boli vydané počas administratívneho konania (zohľadňujúce aj požiadavky bezpečnosti a ochrany zdravia, civilnej ochrany a ochrany pred požiarmi umiestňovaného zdravotníckeho zariadenia podľa § 52 ods. 2 vyhlášky, pozn.) a ich úlohou nebolo ani detailne odpovedať na všetky sťažovateľmi vznesené námietky, ktorých obsah je totožný s námietkami, ktoré vzniesli pred správnymi orgánmi. Pokiaľ správne súdy uzavreli, že obsahom administratívneho spisu boli všetky potrebné stanoviská a skutkový stav bol zistený dostatočne, nemožno prisvedčiť sťažovateľom, že nezodpovedaním všetkých ich ďalších námietok (nesprávny spôsob výpočtu nárokov statickej dopravy, rozporné vyjadrenia týkajúce sa rozšírenia prevádzok, počtu lôžok oddelení, pozn.) podľa ich predstáv došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Aj pokiaľ ide o námietku nedostatočného vysporiadania sa so zrušením odstupu stavby od bytov v ich vlastníctve, ktorý je v súčasnosti 12 m, ide výlučne len o názor sťažovateľov, že tento odstup je nedostatočný a zhoršil kvalitu ich bývania, nemajúci konkrétnu oporu v právnych predpisoch. Pokiaľ sťažovatelia poukazujú na rozpor s § 52 ods. 1 vyhlášky, podľa ktorého zdravotnícke zariadenie a zariadenie sociálnych služieb sa umiestňujú v tichom prostredí v dostatočnom odstupe od cesty a od zdroja hluku, žiada sa uviesť, že toto ustanovenie celkom zjavne primárne slúži k ochrane práv pacientov, resp. klientov zdravotníckych zariadení a zariadení sociálnych služieb, a nie k ochrane práv vlastníkov susedných nehnuteľností ako účastníkov stavebného konania. Vzhľadom na uvedené si ani zodpovedanie tejto námietky nevyžadovalo zo strany najvyššieho súdu explicitnú odpoveď.

12. Ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovatelia v ústavnej sťažnosti žiadnym ústavnorelevantným spôsobom neozrejmujú relevantnosť nimi uvádzanej judikatúry na ich konkrétny prípad, ale len bez ďalšej argumentácie uvádzajú, že na nimi citovanú judikatúru najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nereagoval. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší súd tak, ako to tvrdia sťažovatelia, na nimi uvedenú judikatúru nereflektoval. Ústavný súd konštatuje, že uvedené bez ďalšieho automaticky neznamená porušenie ich práva na spravodlivý proces, keď bolo predovšetkým ich úlohou ozrejmiť, prečo nereflektovaním tejto judikatúry zo strany najvyššieho súdu došlo v ich prípade k zásahu do ich práv, ktorý by opodstatňoval zásah ústavného súdu.

13. Podstatou rozsudku najvyššieho súdu č. k. 2 Sžo 459/2009 z 23. júna 2010 bolo posúdenie otázky, či žalobca je oprávnenou osobou na podanie žaloby podľa druhej hlavy piatej časti vtedy platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku, keď predmetom súdneho preskúmania bolo rozhodnutie žalovaného ako druhostupňového správneho orgánu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie žalobcu ako prvostupňového správneho orgánu. V tomto kontexte najvyšší súd konštatoval, že v prejednávanom prípade (konanie o rozhodnutí o využívaní územia podľa § 39b stavebného zákona, pozn.) bol v postavení správneho orgánu rozhodujúceho v prvom stupni územného konania žalobca, a preto nemohol byť zároveň v tom istom konaní aj účastníkom tohto konania. Na rozdiel od tejto veci v prípade sťažovateľov (konanie o umiestení stavby podľa § 39a stavebného zákona, pozn.) správne súdy pri posudzovaní tejto námietky poukázali na § 119 ods. 3 stavebného zákona, podľa ktorého ak je na konanie príslušná obec ako stavebný úrad a je zároveň navrhovateľom, stavebníkom alebo vlastníkom stavby, alebo žiadateľom o povolenie terénnych úprav, prác alebo zariadení, ktoré sú predmetom konania, krajský stavebný úrad určí, ktorý stavebný úrad vykoná konanie a vydá rozhodnutie. Preto za rozhodné považovali to, že tieto zákonné podmienky na zmenu prvostupňového správneho orgánu neboli naplnené, a preto boli vo vzťahu k tvrdenej nezákonnosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu zjavne irelevantné námietky sťažovateľov o zjavnom konflikte záujmov, v ktorom sa prvostupňový správny orgán podľa ich názoru pri rozhodovaní nachádzal, a ako také si nevyžadovali zo strany správnych orgánov ani zo strany krajského súdu a najvyššieho súdu explicitnú odpoveď.

14. Pokiaľ sťažovatelia namietajú, že najvyšší súd nereagoval ani na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23 S 74/2014 z 19. decembra 2014, ústavný súd len stručne uvádza, že v danom prípade bol prvostupňový správny orgán zároveň aj stavebníkom, a teda v zmysle § 119 ods. 3 stavebného zákona nebol oprávnený vykonať konanie a vydať rozhodnutie, čo však nie je prípad sťažovateľov, kde prvostupňový správny orgán nebol stavebníkom, ale len vlastníkom susediacich pozemkov, pričom tak, ako konštatoval najvyšší súd v bode 13 napadnutého rozsudku, samotná skutočnosť vlastníctva susedných pozemkov nie je spôsobilá (bez ohľadu na sťažovateľmi tvrdený konflikt záujmov, pozn.) vylúčiť mesto (obec) ako stavebný úrad v zmysle § 119 ods. 3 stavebného zákona.

15. Ústavný súd tak zastáva názor, že z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (ani z rozsudku krajského súdu, pozn.) nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení stavebného zákona, ktorá by bola popretím jeho podstaty a zmyslu. Sťažovatelia pritom v dôvodoch ústavnej sťažnosti len polemizujú s rozhodnutiami orgánov verejnej správy a správnych súdov v rovine bežného zákona, nesúhlasia s výkladom § 119 ods. 3 stavebného zákona a so skutkovými okolnosťami prípadu zo strany správnych súdov a predostierajú vlastný právny názor, ktorý považujú za správny.

Len presvedčenie sťažovateľov o tom, že konajúce súdy vyložili právo inak, než zodpovedá ich predstave, však dôvodnosť ústavnej sťažnosti nezakladá.

16. Z uvedeného je taktiež zrejmé, že aj keď sťažovatelia nedostali zo strany najvyššieho súdu explicitnú odpoveď týkajúcu sa nimi citovanej judikatúry, ústavný súd konštatuje, že s ohľadom na skutočnosť, že sťažovateľmi špecifikovaná judikatúra sa celkom zjavne (vzhľadom na skutkový a právny stav ich veci, pozn.) nedala na ich prípad analogicky aplikovať, nevyžadovala si zo strany najvyššieho súdu špecifickú odpoveď.

17. V závere ústavný súd pristúpil k posúdeniu argumentácie sťažovateľov o riadnom nevyhodnotení námietok vo vzťahu ku kvalite bývania s poukazom na to, že došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu, keď nimi predložené tvrdenia mali charakter nárokov občianskoprávnej povahy, t. j. uplatňovania práva na ochranu ich vlastníckeho práva pred hlukom, prachom a imisiami akéhokoľvek druhu. Sťažovatelia uvádzajú, že sa tak bránili pred zásahmi do ich práva na pokojné užívanie majetku a ochrany obydlia a prvostupňový správny orgán sa preto mal pokúsiť o dohodu medzi účastníkmi, a pokiaľ by k nej nedošlo, bol povinný odkázať účastníkov na konanie pred súdom v zmysle § 137 stavebného zákona, s čím sa správne súdy nevysporiadali. Ústavný súd uvádza, že ani prípadné porušenie tohto procesného postupu prvostupňovým správnym orgánom nemení nič na skutočnosti, že Civilný sporový poriadok nepodmieňuje podanie civilnej žaloby na ochranu vlastníckeho práva pred hlukom, prachom a imisiami tým, že žalobcov musí na konanie pred civilným súdom odkázať správny orgán. Z tohto pohľadu tak z ústavnoprávneho hľadiska nemožno považovať nezodpovedanie tejto námietky najvyšším súdom za porušenie práva na spravodlivý proces. Pokiaľ boli sťažovatelia presvedčení o porušení ich vlastníckeho práva hlukom, prachom a imisiami, mohli sa žalobou v civilnom súdnom konaní domáhať jeho ochrany. Podstatné je aj to, že sťažovatelia v ústavnej sťažnosti netvrdia, že nastali skutočnosti predpokladané v § 137 ods. 2 stavebného zákona, a to že ich námietky boli takého charakteru, že keby sa zistilo ich oprávnenie, znemožnili by uskutočniť požadované opatrenie alebo by ho umožnili uskutočniť len v podstatne inej miere alebo forme, keď je stavebný úrad povinný odkázať navrhovateľa alebo iného účastníka podľa povahy námietky na súd alebo na iný príslušný orgán a konanie prerušiť.

18. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd zistil, že najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa vzhľadom na predmet posudzovaného konania nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy, ktorými by poprel jej účel a význam. Napadnutý rozsudok nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti a námietky dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľov. Z ústavnoprávneho hľadiska niet ani žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku, pretože sú dostatočne a presvedčivo odôvodnené.

19. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov v časti namietaného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

20. Ústavný súd uvádza, že v petite ústavnej sťažnosti sa sťažovatelia domáhajú aj vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Z kontextu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že namietanie porušenia tohto práva sťažovatelia vnímajú v kontexte porušenia práva na súdnu ochranu. Keďže ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov aj v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

21. Ústavný súd poukazuje, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o „občianskych právach alebo záväzkoch“, prípadne o „oprávnenosti trestného obvinenia“. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide (IV. ÚS 241/07, III. ÚS 156/2012).

22. Právna vec sťažovateľov sa týka rozhodovania správnych orgánov o umiestnení stavby podľa stavebného zákona, v ktorom mali sťažovatelia postavenie účastníkov konania z titulu vlastníctva susediacich nehnuteľností, čo nemožno považovať za rozhodovanie o „občianskych právach alebo záväzkoch“. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 4. augusta 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu